

Arrest

nr. 135 044 van 15 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 26 mei 1982.

Op 3 februari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar Belgische kinderen.

Op 18 juli 2014, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie dagen met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.02.2014 werd ingediend door:

Naam: B. (...)

Voornaam: M. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: D.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

Betrokkene werd op 28.06.2006 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Betrokkene werd op 04.01.2007 bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van 1 maand met uitstel voor 3 jaar en een geldboete van 50 euro (x 5 = 250 euro) en een bijzondere verbeurdverklaring wegens valsheid in geschriften: gebruikmaking.

Betrokkene werd op 16.03.2010 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel voor 5 jaar behalve 1 jaar en een geldboete van 1000 euro (x 5,5 = 5500 euro) met uitstel voor 3 jaar en een bijzondere verbeurdverklaring wegens het bezit en het verkopen / te koop stellen van ver- dovende middelen.

Betrokkene werd op 17.03.2011 veroordeeld door de Politie rechtbank van Kortrijk tot een geldboete van 100 euro (x 5,5 = 550 euro) en van het verlies van recht tot sturen 1 maand van alle categorieën wegens geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen en een geldboete van 30 euro (x 5,5 = 165 euro) of een ver- vangend rijverbod van 10 dagen wegens een verkeersovertreding.

Uit de aard, de ernst van de feiten en het recidivisme van betrokkene, blijkt dat betrokkene door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid. Er wordt immers opgemerkt: de "georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten."

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Ook eerdere aanvragen gezinshereniging dd. 03.12.2009, 01.12.2011 en 26.02.2013 werden op basis van boven- vermelde redenen van openbare orde geweigerd, respectievelijk op 14.11.2011, 30.05.2012 en 19.08.2013.

De voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 werden niet nagekeken. Deze beslissing belet Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe

verblijfsaanvraag deze voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende echtgenote en hun drie kinderen, met wie hij te Kuurne samenwoont, wordt gescheiden (cf. stuk 3).

Dat de bestreden beslissing een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve

schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 18 juli 2014, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn echtgenote en zijn kinderen in België, dat hij niet verder in België in het onderhoud van zijn gezin kan voorzien,...) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging.

Noch blijkt dat verweerder een actuele belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker, waarvan verweerder op de hoogte is (verzoeker woont te Kuurne samen met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen !!!) (cf.cf. stukken 2 en 3).

Dat bovendien de aanwezigheid in België van verzoeker als vader des te noodzakelijker is nu verzoekers kinderen te kampen hebben met ernstige medische problemen. Zo werd bij Ouil de diagnose ADHD vastgesteld en is bij Amar een tumoraal proces in de hersenen gaande (cf. stuk 5).

Dat daarnaast verweerder weigert rekening te houden met verzoekers tewerkstelling sinds 26.10.2009 in België (cf. stuk 4).

Dat verzoekers inkomsten uit tewerkstelling in België des te noodzakelijker zijn geworden gelet op de ernstige medische problemen in zijn gezin.

Een eenvoudige verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, welke ondertussen reeds dateert van 22.04.2010, zijnde meer dan vier jaren geleden, kan geenszins als een afdoende motivering beschouwd worden.

Sedert voormeld arrest werd verzoeker vader van zijn derde kind en kwam hij slechts éénmaal in aanraking met het gerecht, met name in 2011 met de politierechtbank en dit enkel wegens het bezit van geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering.”

2.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 8 EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij betoogt dat nergens uit blijkt dat de verwerende partij een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging in zijn gezinsleven. Zijn aanwezigheid in België als vader zou des te noodzakelijker zijn nu zijn kinderen kampen met ernstige medische problemen. De verwerende partij zou weigeren rekening te houden met zijn tewerkstelling sinds 26 oktober 2009. Een verwijzing naar een arrest van vier jaar geleden kan volgens hem niet als afdoende motivering worden beschouwd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Hij wist of behoorde te weten dat zijn verblijfssituatie in België precair was. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden bestaan voor het verderzetten van zijn gezinsleven elders dan in België. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op de verwerende partij enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. In dit verband moet tevens worden geduïd dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Bovendien moet worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, er wel degelijk een belangenafweging werd gemaakt in de bestreden beslissing, die hieromtrent luidt als volgt:

“(…) Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 (...) dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.(…)”

Waar hij thans wijst op het feit dat zijn kinderen medische problemen zouden hebben, kan dit niet worden afgeleid uit de stukken van het administratief dossier. Bovendien en zelfs als de kinderen medische problemen zouden hebben, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet ten aanzien van hen wordt genomen.

Waar verzoeker wijst op zijn tewerkstelling, laat hij na aan te tonen dat hij geen tewerkstelling zal kunnen verkrijgen elders dan in België.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.”

2.1.3. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM omvat dit artikel het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt het als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie/gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar in België verblijvende echtgenote en hun drie minderjarige kinderen met wie zij samenwoont. Gelet op de elementen uit het administratief dossier en het feit dat de verzoekende partij bij haar partner en kinderen inwoont is er in casu sprake van een gezinsleven.

In casu vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden bij haar kinderen die de Belgische nationaliteit hebben. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Zij wist of behoorde te weten dat haar verblijfssituatie in België precair was. In dergelijke omstandigheden kan slechts in uitzonderlijke gevallen worden besloten dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar is met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM (EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt/Noorwegen). De verzoekende partij toont evenwel niet aan dat zij zich in een dergelijk uitzonderlijk geval bevindt. De verzoekende partij maakt namelijk niet aannemelijk dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst, waar zij het grootste deel van haar leven verbleef, of elders. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij of dat op de verwerende partij enige positieve verplichting zou rusten om de verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. In dit verband moet tevens worden geduïd dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er worden geen concrete hinderpalen voor het voeren van een gezinsleven in het land van herkomst aangetoond door middel van het betoog.

Tevens moet worden geduid dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan de verwerende partij en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Uit de bespreking van de overige middelen blijkt verder dat op goede gronden werd beslist dat de verzoekende partij door toedoen van haar persoonlijk gedrag *“een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid”* waardoor haar het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd werd. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die in se erin bestaan om zijn gezinsleven verder te zetten in België en de belangen van de Belgische staat in het kader van het beschermen van de openbare orde en openbare veiligheid anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing. Voorts moet worden benadrukt dat in rechtspraak van het EHRM omtrent artikel 8 van het EVRM de aard en de ernst van gepleegde misdrijven in rekenschap worden genomen. Het Hof toont een groot begrip voor de zeer vastberaden houding van verdragsluitende staten t.a.v. personen die drugsmisdrijven plegen *“in view of the devastating effects drugs have on people’s lives”*. (EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, Amrollahi v. Denemarken, par. 37).

Het proportionaliteitsbeginsel waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij geen belangenafweging heeft doorgevoerd en de bestreden beslissing disproportioneel is. De verwerende partij heeft immers duidelijk gemotiveerd dat de persoonlijke en familiale belangen van de verzoekende partij ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde en heeft hierbij uitvoerig uiteengezet welke laakbare handelingen de verzoekende partij stelde.

Het is niet kennelijk onredelijk om een vreemdeling die een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij geen respect heeft voor de Belgische wetgeving, en die ingevolge dit onaangepast gedrag verscheidene malen werd veroordeeld, een verblijf in het Rijk te ontzeggen en hem te bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het feit dat de verzoekende partij zou zijn tewerkgesteld en dat zij slechts één maal in aanraking zou zijn gekomen met het gerecht sinds de geboorte van haar derde kind doet geen afbreuk aan het voorgaande. Bovendien mist deze laatste bewering feitelijke grondslag nu uit het administratief dossier blijkt dat op 28 april 2014 een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld naar aanleiding van een winkeldiefstal met geweld waarbij betrokkene werd betrap op heterdaad naar aanleiding waarvan hij werd aangehouden.

Voorts kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met de medische toestand van haar kinderen nu zij pas in het kader van haar verzoekschrift voor het eerst melding maakt van en stukken bijbrengt in verband met de medische toestand van de kinderen. Voorts belet niets de verwerende partij in haar beslissing te verwijzen naar een arrest van de Raad dat reeds meer dan 4 jaar oud zou zijn. De verzoekende partij kan gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij zich wat de motivering van haar beslissing betreft, heeft beperkt tot de loutere verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens meent dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

“Voorts wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, geen rekening hield met zijn gezin en tewerkstelling in België en zijn familiale, culturele en sociale bindingen.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Hij betoogt dat er rekening gehouden diende te worden met de aard en hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf, met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst en dat hij diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG niet op ontvankelijke wijze aanvoeren. Daarenboven moet worden gesteld dat artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG nergens voorziet in een verplichting om een vreemdeling te horen. Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin voorzover het horen voor de verwerende partij informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

In zijn verzoekschrift maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij nog nuttige inlichtingen waarover de verwerende partij nog niet kon beschikken kon aanbrengen, zodat niet blijkt dat hij enig belang heeft bij zijn grief dat hij niet werd gehoord. Verzoeker verliest tevens uit het oog dat hij bij het indienen van zijn

aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie de nodige toelichtingen kon verstrekken en overtuigingsstukken kon overmaken.

Verzoeker kan ook niet voorhouden als zou de verwerende partij zijn gezinsbanden, de duur van zijn verblijf in het Rijk en zijn banden met zijn land van herkomst niet in aanmerking heeft genomen, nu in de bestreden beslissing expliciet naar zijn gezinsband werd verwezen en daarnaast werd uiteengezet dat verzoeker tijdens zijn jarenlang verblijf tal van misdrijven pleegde en er werd geconcludeerd dat zijn persoonlijke en familiale belangen ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde.

Het tweede middel is ongegrond."

2.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Daarenboven moet worden gesteld dat artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG nergens voorziet in een verplichting om een vreemdeling te horen.

Er moet trouwens worden geduid dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voorzover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). De verzoekende partij maakt evenwel niet aannemelijk dat zij nog nuttige inlichtingen waarover de verwerende partij nog niet kon beschikken kon aanbrengen, zodat niet blijkt dat zij enig belang heeft bij haar grief dat zij niet werd gehoord. De verzoekende partij verliest tevens uit het oog dat zij bij het indienen van haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie de nodige toelichtingen kon verstrekken en overtuigingsstukken kon overmaken.

De verzoekende partij kan ook niet voorhouden dat de verwerende partij haar gezinsbanden, de duur van haar verblijf in het Rijk en haar banden met het land van herkomst niet in aanmerking heeft genomen, nu de verwerende partij in de bestreden beslissing expliciet heeft uiteengezet dat zij tijdens haar verblijf tal van misdrijven pleegde en heeft geconcludeerd dat haar persoonlijke en familiale belangen ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde.

De verzoekende partij toont met haar beschouwingen voorts niet aan dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt of dat de motiveringsverplichting, de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel werden geschonden.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar de rechten van de verdediging moet worden gesteld dat deze in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG, van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Het middel luidt als volgt:

“Art. 28 van de burgerschapsrichtlijn stelt het volgende :

“1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging”

Dat verzoeker van oordeel is dat in casu, gelet op het 28 en de procedurele waarborgen vervat in het art. 15 io.31 van burgerschapsrichtlijn, verweerder geenszins zomaar kon overgaan tot het betekenen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en gehouden was een evenredigheidstoetsing door te voeren vooraleer een beslissing te nemen waarbij verzoeker wordt geweigerd tot verblijf op het grondgebied van meer dan drie maanden en het grondgebied dient te verlaten.

Het artikel 74/13 Vw. stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen ten aanzien van verzoeker, familielid van een burger van de Unie, rekening te houden met verzoekers duur van zijn verblijf in België , zijn familieleven in België (echtgenote en drie kinderen met wie hij samenwoont te Kuurne) (cf. stukken 2, 3 en 5), zijn jarenlange tewerkstelling als werknemer in België (cf. stuk 4),...

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor minstens om stukken aangaande zijn gezins-en familieleven, zijn tewerkstelling, zijn integratie,... neer te leggen.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat dient te worden vastgesteld dat verweerder heeft nagelaten verzoekers gezinsleven in België, zijn (duur van) verblijf in België en zijn huidige tewerkstelling als werknemer in België in overweging te nemen alvorens verzoekers verblijf in België te weigeren en hem een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Dat er sprake is van schending van het art. 28 van de burgerschapsrichtlijn en van het artikel 74/13 Vw., van het evenredigheidsbeginsel en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.”

2.3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het derde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een derde middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 28 van de richtlijn 2004/38 van 29 april 2004, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Hij betoogt dat de verwerende partij, alvorens een beslissing te noemen, gehouden was rekening te houden met de duur van zijn verblijf, zijn familieleven en jarenlange tewerkstelling in België.

De verwerende partij heeft de eer om ook in het derde middel te antwoorden dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker toont ook hier niet aan. De Raad moet derhalve opnieuw aangeven dat na de aan dat de omzetting van de richtlijn niet correct werd gebeurd.

Voor zover verzoeker opnieuw verwijst naar een schending van de motiveringsverplichting, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging, kan worden verwezen naar de uiteenzetting onder het tweede middel.

Het derde middel is ongegrond.”

2.3.3. De Raad dient op te merken dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De Raad moet derhalve opnieuw aangeven dat na de omzetting van een richtlijn particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen kunnen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan.

Daarenboven moet worden benadrukt dat de verzoekende partij een recht op verblijf laat gelden als familielid van haar in België verblijvende Belgische kinderen zodat, gelet op artikel 3 van de richtlijn

2004/38/EG en het ontbreken van een intracommunautair aspect, niet blijkt dat zij onder het toepassingsgebied van deze richtlijn valt.

Gelet op de vaststelling dat de uiteenzetting van de verzoekende partij gebaseerd is op de incorrecte veronderstelling dat zij dienstig naar de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG kan verwijzen en gezien de bespreking van de voorgaande middelen kan opnieuw geen schending van motiveringsverplichting, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel of van de rechten van de verdediging worden vastgesteld.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

“4.1

Verweerder verwijst als reden van zijn beslissing naar het artikel 43, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het art. 43, 2° van de Vreemdelingenwet, waarop de verwerende partij zich steunt, stelt dat de binnenkomst en het verblijf slechts mogen geweigerd worden : “2° om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene.

Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt evenwel aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006; arrestnr. 6255 RvV nr. 16.144/II)

Dat de verzoeker eveneens opmerkt dat maatregelen van openbare orde of van nationale veiligheid enkel mogen gegrond zijn op het persoonlijk en het huidige gedrag van de betrokkene.

Dat een veroordeling geen voldoende motivering is.

Dat een maatregel van verwijdering niet mag steunen op redenen van algemene preventie (C.J.C.E., 26.2.1975, zaak 67/74, Bonsignore, Rec.1977, p. 297) en een strafrechtelijke veroordeling mag slechts in aanmerking komen indien er een onmiddellijk gevaar bestaat (C.J.C.E., 27.10.1977, zaak 30/77, Boucher, Rec.1977, p. 1899) en indien er redenen voorhanden zijn om te vrezen dat betrokkene, in acht genomen de vorige feiten, nieuwe misdrijven zal plegen (C.J.C.E., 4.12.1974, zaak 41/74, Van Duyn, Rec.1974, p.1337).

Dat voormelde redenen geenszins aanwezig zijn.

Dat derhalve verweerder de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar het persoonlijk en actuele gedrag van verzoeker en heeft zich enkel gebaseerd op de vroegere strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker (waarvan de laatste correctionele veroordeling ondertussen reeds dateert van 16 maart 2010), terwijl verzoeker reeds sedert oktober 2009 vast in dienst is, bij geen enkel feit meer berokken is geweest en ondertussen zijn familieleven volledig heeft hersteld.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing blijkt of het gedrag van de verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing enkel naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker zonder ook maar op enige wijze de “actuele bedreiging” of “de neiging om dit gedrag in de toekomst te handhaven” te onderzoeken en te motiveren (cfr. RvV nr. 52.575 dd. 7 december 2010, <http://www.rvv-cce.be>).

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Gelet op voormelde rechtspraak, dient vastgesteld te worden dat de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, welke als schending van de openbare orde door het persoonlijk gedrag van verzoeker enkel en alleen verwijst naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker (waarvan de laatste correctionele veroordeling ondertussen reeds dateert van meer dan 4 jaar geleden !!!), niet afdoende gemotiveerd is.

De Raad is, met betrekking tot de materiële motiveringsplicht in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van zijn aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001; R.v. St., nr. 121.066, 26 juni 2003; arrest RvV nr. 2563 van 12 oktober 2007).

Gelet op het voorgaande heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht geschonden.

Dat de bestreden beslissing onevenredig is met de (financiële) schade welke verzoeker en zijn gezin door de bestreden beslissing wordt berokkend. Immers verzoeker is in België reeds jaren tewerkgesteld. Hij heeft daarnaast een gezin in België uitgebouwd.

Dat er sprake is van schending van het evenredigheidsbeginsel.”

2.4.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het vierde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een vierde middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt dat de verwerende partij geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar het persoonlijk en actuele gedrag van verzoeker en zich enkel gebaseerd heeft op strafrechtelijke veroordelingen, terwijl hij sedert oktober 2009 vast in dienst is, hij bij geen enkel feit meer betrokken is geweest en ondertussen zijn familieleven volledig heeft hersteld. Uit de beslissing zou niet blijken of zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit een lezing van de beslissing genoegzaam blijkt dat er wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke gedrag. In de beslissing werden de strafrechtelijke inbreuken die verzoeker beging uitgebreid toegelicht en werd er gemotiveerd dat, rekening houdende met de aard, de ernst en het recidivisme blijkt dat verzoeker “door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid”. In de beslissing wordt verder gesteld wat volgt: dat “Er wordt immers opgemerkt: de “georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdenden connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit (...) van de Raad van 25 oktober 2004 (...) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers in de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.”

Verzoeker toont niet aan dat de feiten waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zijn gebaseerd, geen steun zouden vinden steun in het administratief dossier en het is niet kennelijk onredelijk om uit de vaststelling dat verzoeker na een eerste veroordeling verscheidene malen nieuwe en ernstige strafbare feiten pleegde te besluiten dat hij actueel nog als een gevaar voor de openbare orde moet worden beschouwd. Evenmin is het onredelijk dat melding werd gemaakt van recidivisme. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, heeft de verwerende partij zich niet beperkt tot een loutere verwijzing naar de veroordelingen.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij meent dat hij sinds 2009 bij een enkel feit meer betrokken is geweest. Uit het administratief dossier blijkt immers dat er d.d. 28 april 2014 een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. KO.13.L5.004505/2014) wegens ‘diefstal met geweld op heterdaad betrapt in Carrefour waarbij verzoeker geweld gebruikte om zijn vlucht te verzekeren’.

Het vierde middel is ongegrond.”

2.4.3. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft om deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De Raad dient daarnaast te benadrukken dat een deel van haar beschouwingen feitelijke grondslag missen. De verwerende partij heeft bij het nemen van de beslissing waarbij de verzoekende partij een verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd namelijk wel degelijk rekening gehouden met haar persoonlijke gedrag. Zij heeft immers de strafrechtelijke inbreuken die de verzoekende partij beging

uitgebreid toegelicht en gemotiveerd dat, rekening houdende met de aard en de ernst van de feiten en het recidivisme van de verzoekende partij kan worden geconcludeerd dat *“het persoonlijke gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.”*

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De feiten waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zijn gebaseerd, vinden steun in de aan de Raad voorgelegde stukken en het is niet kennelijk onredelijk om uit de vaststelling dat de verzoekende partij na een eerste veroordeling verscheidene malen nieuwe en ernstige strafbare feiten pleegde te besluiten dat zij actueel nog als een gevaar voor de openbare orde moet worden beschouwd. Het gegeven dat strafrechtelijke veroordelingen op zich niet mogen worden aangewend als reden om een familielid van een burger van de Unie een verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, verhindert niet dat de verwerende partij deze veroordelingen bij haar besluitvorming betreft en dat zij op basis van het aantal veroordelingen en de gedragingen van de vreemdeling, die uit deze veroordelingen blijken, concludeert dat deze een verder gevaar vormt voor de openbare orde. De verwerende partij heeft in voorliggende zaak ook beklemtoond dat de verzoekende partij er niet voor terugschrok om de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Europese Unie in het gedrang te brengen, wat niet wordt betwist. Het gegeven dat de laatste correctionele veroordeling dateert van 16 maart 2010, dat zij werkt en gezinsleden in België heeft, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

De verzoekende partij geeft te kennen niet akkoord te gaan met het standpunt van de verwerende partij dat zij actueel nog steeds dient te worden beschouwd als een gevaar voor de openbare orde, maar maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij tot haar conclusie is gekomen op grond van een incorrecte feitenvinding of dat zij bij zijn beoordeling de grenzen van de redelijkheid te buiten zou zijn gegaan (cf. RvS 25 mei 2010, nr. 204.226).

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 43 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verwerende partij heeft op redelijke wijze geoordeeld dat de bescherming van de openbare orde dient te primeren ten aanzien van de persoonlijke en familiale belangen van de verzoekende partij, zodat evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel blijkt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

De verzoekende partij roept ten slotte in de hoofding van haar vierde middel de schending in van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat zij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat het hierboven vermelde artikel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels, die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, § 1,4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht, is onontvankelijk.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5.1. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“V. Vijfde middel: schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel

De Raad is, met betrekking tot de materiële motiveringsplicht in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van zijn aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001; arrest RVV nr. 2563 van 12 oktober 2007).

Dat uit het voorgaande reeds blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, nu uit haar beslissing blijkt dat zij enkel is uitgegaan van de strafrechtelijke veroordelingen, welke de verzoeker heeft opgelopen, en dat zij de andere feitelijke gegevens niet heeft onderzocht. Zo werd geen enkel onderzoek gedaan naar zijn gezinssituatie in België, naar zijn tewerkstelling in België,... niettegenstaande de laatste veroordeling (door de politierechtbank) reeds dateert van meer dan drie jaar geleden.

Dat de verwerende partij in eerste instantie dus is uitgegaan van de verkeerde of minstens slechts gedeeltelijke feitelijke gegevens, en zij dus bijgevolg verkeerd heeft geoordeeld.

De verwerende partij komt in ieder geval ook op een kennelijk onredelijke wijze tot haar beslissing, wanneer zij op basis van deze partiële feiten beslist om het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker te weigeren. Nu de verwerende partij zich baseerde op verkeerde feitelijke gegevens is zij op kennelijk onredelijke wijze tot haar beslissing gekomen.

Zowel de materiële motiveringsplicht als het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.”

2.5.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het vijfde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een vijfde middel stelt verzoeker een schending voor van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat de verwerende partij enkel is uitgegaan van zijn strafrechtelijke veroordelingen en geen onderzoek heeft gedaan naar zijn gezinssituatie in België.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de bespreking van de voorgaande middelen reeds is gebleken dat de verwerende partij het gedrag van verzoeker in aanmerking heeft genomen bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en dat hij tevens rekening heeft gehouden met diens persoonlijke en familiale belangen. Verzoeker toont ook niet aan dat bij het nemen van deze beslissing niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding.

Het vijfde middel is ongegrond.”

2.5.3. Bij de bespreking van de voorgaande middelen is reeds gebleken dat de verwerende partij het gedrag van de verzoekende partij in aanmerking heeft genomen bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en dat zij tevens rekening heeft gehouden met haar persoonlijke en familiale belangen. De verzoekende partij toont ook niet aan dat de verwerende partij bij het nemen van deze beslissing niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat haar laatste correctionele veroordeling reeds dateert van 2011 en zij hiermee lijkt te willen aangeven dat zij geen actueel gevaar meer vormt, moet worden gesteld dat de vraag of een vreemdeling een actueel gevaar vormt voor de openbare orde niet louter dient te worden beantwoord in functie van de datum waarop hij voor het laatst werd veroordeeld. De verwerende partij vermag bij het beoordelen van deze vraag ook rekening houden met de aard en de ernst van de gepleegde feiten en met het gegeven dat eerdere veroordelingen er niet toe hebben geleid dat een vreemdeling zijn gedrag aanpaste. De verwerende partij heeft dit in voorliggende zaak gedaan. De verzoekende partij gaat er ook aan voorbij dat de verwerende partij er evenzeer op heeft gewezen dat zij in 2011 nog werd veroordeeld door de politierechtbank. Het feit dat het geen correctionele veroordeling betreft, impliceert niet dat het gedrag dat uit deze veroordeling blijkt niet mee mag betrokken worden bij de besluitvorming. Ten overvloede moet worden gesteld dat de verzoekende partij ook schijnt te vergeten dat haar voorheen reeds was meegedeeld dat haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten, gelet op de bepalingen van artikel 43 van de vreemdelingenwet, niet kon worden ingewilligd.

De verzoekende partij toont met haar beschouwingen wederom geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel aan.

Het vijfde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN